

Evangelí del dijous de la setmana VIII de durant l'any: fe a crits

Evangelí i comentari del dijous de la setmana VIII de durant l'any. “Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort”. Cap obstacle a la terra no té la força d'ofegar el do de la fe, si la vivim amb la pregària perseverant.

Evangelí (Mc 10, 46-52)

Arribaren a Jericó. Quan Jesús en sortí amb els deixebles i molta gent, el fill de Timeu, Bartimeu, cec i

captaire, s'estava assegut a la vora del camí. Va sentir dir que passava Jesús de Natzaret i començà a cridar:

—Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!

Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort:

—Fill de David, tingues pietat de mi!

Jesús s'aturà i digué:

—Crideu-lo.

Els van cridar el cec dient-li:

—Coratge! Aixeca't, que et crida.

Ell llançà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús. Jesús li preguntà:

—Què vols que faci per tu?

El cec respongué:

—Rabuní, fes que hi vegi.

Jesús li digué:

—Ves, la teva fe t'ha salvat. A
l'instant hi veié i el seguia camí enllà.

Comentari

Ben conegut devia ser entre els deixebles el personatge de l'evangeli d'avui, quan l'evangelista n'esmenta el nom i el del pare. És fàcil imaginar-ho explicant la seva inoblidable experiència a la sortida de Jericó. Contemplem aquesta trobada entre aquests dos homes: el fill de Timeu i el fill de David. El primer és cec i pobre; el segon és llum del món i ric en misericòrdia.

La ceguesa i la pobresa no impedeixen a Bartimeu sentir. En les seves llargues hores “al costat del camí” sonaven de tant en tant les monedes que alleujaven la penúria.

Aquell dia, en canvi, les orelles van sentir una cosa nova: passava per aquí el Mestre de Natzaret. I va començar a cridar suplicant pietat. Va sentir després els retrets de molts que el feien callar. Però els seus crits eren més forts i van arribar fins a les orelles de Jesús, que el va fer cridar. Menyspreant el poc que tenia, el mantell i algunes monedes, es va trobar amb el mateix Déu. Es va complir el que potser Bartimeu havia resat ja moltes vegades: “Senyor, escolta la meva pregària, que arribi fins a tu el meu clam” (*Sl* 102, 2).

I Bartimeu, amb la seva sonora fe, obté del Mestre la curació. I la història continua amb una nova vida. Ja no està “al costat” sinó pel camí, recurrent-ho. Jesús és el seu camí. A Bartimeu sembla complir-se el que també testimonia Sant Pau: “oblidar-me del que queda enrere i llançar-me cap allò que hi ha al davant” (*Fl* 3, 13).

Sovint ens pot passar que no veiem clar el nostre camí. És el moment d'avivar la fe amb una pregària més perseverant, disposats a escoltar també el consell d'un bon amic (“Ànim, aixeca't, et crida”) i aconseguir finalment la força que ens impulsa a saltar, deixant el que pugui ser un destorb per seguir el Mestre: el mantell, la nostra ceguesa, el nostre passat... Fem nostra la súplica de Bartimeu, com ens aconsella sant Josepmaria: “Posa't cada dia davant del Senyor i, com aquell home necessitat de l'Evangeli, digues-li a poc a poc, amb tot l'afany del teu cor: Domine, ut videam! — Senyor, que hi vegi!; que vegi el que Tu esperes de mi i lluiti per ser-te fidel” (*Forja*, 318).

Josep Boira // Izf - Getty Images
Pro

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-dijous-de-la-setmana-viii-de-durant-
lany-fe-a-crits/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-dijous-de-la-setmana-viii-de-durant-lany-fe-a-crits/) (14/08/2025)